

Arrest

nr. 309 151 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Léna LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2024 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LAHAYE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 27 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

Op 31 mei 2024 wordt verzoekster gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Belgische overheden richten op 3 juni 2024 een verzoek tot terugname aan de Duitse overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Duitse instanties stemmen op 6 juni 2024 in met de terugname op grond van artikel 18,1, b van de Dublinverordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 19 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 6 maart 2024, en die luidt als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: S. T.

geboortedatum: 12.10.2000

geboorteplaats: Humera

nationaliteit: Ethiopië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De mevrouw A., S. T., geboren te Humera verder verklaart de betrokkene dat ze staatsburger van Eritrea is, vroeg op 27.05.2024 internationale bescherming. Zij legde daarbij haar geen identiteitsdocumenten voor.

Haar vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 25.04.2024.

De betrokkene werd gehoord op 31.05.2024. Zij verklaart dat zij gehuwd is en drie kinderen heeft. Verder verklaart de betrokkene dat ze geen familie heeft in België en een nicht heeft in Duitsland.

Zij stelt dat ze Eritrea op 27.09.2023 verliet en reisde naar Soedan. Vanuit Soedan reisde ze naar Libië. Ze kwam met een boot illegaal het grondgebied van de Europese lidstaten binnenkwam via Italië. Waaruit ze reisde naar Duitsland, waar zij internationale bescherming vroeg op 25.04.2024. Vervolgens reisde ze naar België en kwam ze toe op 26.05.2024, aldus haar verklaringen.

Op 03.06.2024 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, het verzoek aan de Duitse instanties werd op 06.06.2024 door de Duitse autoriteiten goedgekeurd met toepassing van art.18.(1)b.

Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Duitsland toekomt. Uit het akkoord blijkt ook het gebruik van een alias: T. A., S., 19.10.1997 / Humora, Ethiopië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan haar verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Ze verklaart dat Duitsland haar vingerafdrukken heeft genomen zonder dat ze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er zijn geen aanwijzingen dat hij het grondgebied van de lidstaten verliet en zij is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Duitsland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet

vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat zij internationale bescherming vroeg in België omdat ze hoorde dat ze in België makkelijk gezinshereniging zou kunnen doen.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens zijn verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zij niet in Duitsland wil verblijven.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico

loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelt dat zij internationale bescherming vroeg in België omdat ze hoorde dat ze in België makkelijk gezinshereniging zou kunnen doen. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt, en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De persoon uit verzet naar de overdracht naar Nederland en Duitsland omdat ze niet in Duitsland wil verblijven. Verder geeft de betrokkene geen specifieke redenen omtrent de opvang in Duitsland. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitse sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de

opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel zijn verklaringen over onrespectvolle behandeling zijn onvoldoende concreet en gecontextualiseerd om tot de conclusie te leiden dat betrokkene persoonlijk en in een concrete context het slachtoffer is geweest van systemische tekortkomingen in Duitsland.

De bevoegde instanties van Duitsland stemden op 06.06.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Duitsland onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Duitsland bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik & Marlene Stiller, “Asylum Information Database – Country Report : Germany” – 2022 update, laatste update op 06.04.2023, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). In dit rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 64, “There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany”). We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet wanneer het verblijfsrecht eindigt, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, wanneer de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat er geen gevallen zijn waarbij verzoekers geen toegang hebben tot opvang omwille van plaatsgebrek (p 130).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep (“The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success”, pagina 47), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 32 van Verordening 604/2013.

Volgens dit rapport wordt de toegang tot gezondheidszorg wettelijk gegarandeerd voor verzoekers. Het AIDA-rapport maakt melding van problemen die verzoekers in praktijk kunnen ondervinden bij toegang tot de gezondheidszorg (p 142). Het enkele feit dat er zich belemmeringen kunnen voordoen, betekent niet dat verzoekers geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg.

De betrokkene verklaart tijdens het gehoor dat plaatsvond op 31.05.2024, dat zij last heeft van ongecontroleerde urineverlies. Zij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemt zij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkenen sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de zorgen die de betrokkenen in België ontvangen niet in gelijke mate in Duitsland kunnen worden verstrekt en dat de betrokkenen in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zullen krijgen. De Duitse autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden of overdracht van gezondheidsgegevens. De overdracht zal gebeuren via de luchthaven Berlin Brandenburg (BER). Vervolgens zal de betrokkene zich aanmelden aan het adres: EAE der ZAB Eisenhüttenstadt, Poststr. 72, 15890 Eisenhüttenstadt.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkenen aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitse autoriteiten.

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het ernstig middel

Verzoekster voert de schending aan van

“-Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”);
-Artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het Handvest”);
-Artikelen 51/5 §4, 62, 74/13 en 74/14 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“VW”);
-De formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
-De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
-Het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht;”

Zij verwijt de verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout.

2.2.1.1. In een eerste middelonderdeel betoogt zij het volgende:

“De bestreden beslissing is onwettig en niet op geldige wijze gemotiveerd, omdat deze onrechtmatig is gemotiveerd daar de verwerende partij een “bevel om het grondgebied te verlaten” zonder termijn heeft genomen, zonder geldige motivering.

Er dient vastgesteld te worden dat de afwezigheid van termijn voorziet in een bevel om het grondgebied te verlaten werd op onwettige wijze bepaald, en niet op passende manier gemotiveerd.

Artikel 74/14 §3 bepaalt dat:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In het bevel om het grondgebied te verlaten (“bijlage 26quater”) motiveerde verwerende partij:

‘Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.’

Het is dus een bevel om het “Schengengebied” te verlaten, en zich dan bij de Duitse instanties aan te bieden buiten het Schengengebied.

De keuze van de termijn is niet gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenspraak met de toepasselijke normen.

Artikel 74/14 VW die de termijnen van beslissingen tot verwijdering regelt, voorziet een “basistermijn” van 30 dagen (§1).

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 VW niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met grondgebied te verlaten te nemen, en geen “beslissing tot overdracht” zoals bedoeld in artikel 51/5 VW. Artikel 74/10 VW voorziet geenszins dat artikel 74/14 VW niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 VW is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan.

Het feit dat verwerende partij zou hebben de risico op onderduiken gemotiveerd in de beslissing tot vasthouding doet geen afbreuk op zijn verplichting om het bevel om het grondgebied te verlaten ook te motiveren wat betreft de termijn. De twee beslissingen zijn niet dezelfde en hebben niet dezelfde bedoeling.

In ieder geval, zelfs in toepassing van artikel 51/5 §4 VW, moet verwerende partij de termijn om zich aan te melde bij de Duitse autoriteiten motiveren, wat zij ook niet deed.

In een arrest nr. 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:[...]

Uit de bewoordingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid Vw. blijkt, gelet op het gebruik van het woord "kan", dat verweerder een discretionaire bevoegdheid heeft om af te wijken van de termijn van 30 of 7 dagen bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van 0 tot 6 dagen. Het gaat bijgevolg om een dubbele discretionaire bevoegdheid.

Indien een beslissing enkel een motivering bevat m.b.t. de eerste discretionaire bevoegdheid (de keuze om te opteren voor een termijn die afwijkt van de normale termijn van 30 of 7 dagen), maar niet m.b.t. de tweede discretionaire bevoegdheid (minder dan 7 dagen of 0 dagen), wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

Het is immers slechts wanneer een termijn van 0 dagen wordt toegepast, dat de vreemdeling gedwongen kan worden verwijderd (RvV 24 juni 2016, nr. 170.505; 31 juli 2016, nr. 172.727).

Wanneer geen termijn toegestaan wordt, moet dit gemotiveerd worden (RvV 30 juni 2017, nr. 189.321; 22 mei 2017, nr. 187.290). Daar een beslissing m.b.t. de termijn onlosmakelijk verbonden is met de beslissing tot afgifte van een bevel, waarbij de ene component niet kan voortbestaan zonder de andere, dient het gehele bevel vernietigd te worden wanneer de bepaling van de termijn op onwettige wijze is tot stand gekomen (RvV idem).

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing onwettig en niet op geldige wijze wordt gemotiveerd."

2.2.1.2. De Raad is van oordeel dat verzoekster niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen:

De 'basistermijn' van 30 dagen die op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat terug op Europese regelgeving die in casu niet van toepassing is. Deze bepaling vormt immers de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn heeft betrekking op verwijderingsmaatregelen ten aanzien van derdelanders die illegaal op het grondgebied verblijven en niet op verzoekers om internationale bescherming. Ook het door de verzoekende partij in haar middel aangehaalde arrest (RvV 22 mei 2017, nr. 187 290) heeft betrekking op een terugkeerbesluit zoals bedoeld in voormelde richtlijn (bijlage 13). De huidige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft evenwel een Dublinoverdracht in de zin van de Dublin III-verordening (bijlage 26quater) tot voorwerp. De toepasselijkheid van Dublin III-Verordening is niet verenigbaar met de toepassing van Terugkeerrichtlijn aangezien de regelgeving onderscheiden procedures en waarborgen voorziet (cf. RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK).

Verzoekster kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de daarin voorziene bepalingen betreffende de afwezigheid van termijn, aangezien dit enkel voorbehouden is voor situaties die vallen onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, en zij aldus niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

De Raad wijst er verder op dat artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van de Dublin III-verordening, de verwerende partij twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat of zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat.

In de voorliggende zaak heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om verzoekster geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen

uit te voeren. Door dit te doen schendt de verwerende partij op het eerste gezicht artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet niet. Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens kan doen terugleiden, indien zij dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing gemaakt heeft van deze bepaling en dienaangaande heeft gemotiveerd "Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitse autoriteiten". Hieruit blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat de bepaling "en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden" uit artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt en verzoekster niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat in toepassing van de voormelde bepaling de verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Duitse autoriteiten moet motiveren.

2.2.1.3. Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.1. In het tweede middelonderdeel voert verzoekster vooreerst het volgende aan:

"Uit de algemene informatie over de opvangvoorzieningen blijkt echter dat verzoekster bij terugkeer in Duitsland zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen in strijd is met artikel 3 van de Dublinverordening.

Er dient eerste te worden opgemerkt dat verwerende partij haar hele beslissing baseert op de vorige AIDA-verslag (update versie van april 2023) terwijl werd er een nieuwe AIDA-rapport gepubliceerd op 5 juni 2024, d.w.z voor het nemen van de beslissing:

'Duitsland

Landenrapport

Laatst bijgewerkt 05/06/2024'

Men kan redelijkerwijze wachten van een administratie dat zij de meeste recente bronnen gebruikte om te kijken als verzoekster niet zal blootgesteld worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van verwijdering met bestemming Duitsland.

Verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplichten geschonden."

Verder zet zij het volgende uiteen:

"Ten tweede, uit de informatie in het AIDA-verslag 2023 (last update op 5 juni 2024) blijkt dat de leefomstandigheden in opvangcentra soms verre van optimaal zijn door een overbevolking.

Zie in het bijzonder:

" Reception conditions

Reintroduction of emergency shelters: Due to the increasing arrivals of protection seekers, several municipalities, especially larger cities, have had to reintroduce emergency shelters. Without any change in 2023, especially in larger cities, exhibition grounds and/or made-up tent facilities are used to host asylum seekers. The conditions in these emergency shelters are below standards. Housing and its financing have been subject to a heated debate between the Federal Government and the Federal States driven by a specific political climate. The Federal Government plans to provide EUR 1,3 billion in 2024 for housing to the Federal States (see Types of accommodation).

Overcrowding in arrival and reception centres: As a consequence of the increasing arrivals, many regular arrival centres are heavily overcrowded. This has led to deteriorating conditions in the facilities. In many municipalities there is a backlog in registrations of asylum seekers and access to health care and social assistance became more difficult. Especially children do not receive adequate assistance in mass accommodations. According to the Federal Government, this backlog is supposedly made up for (see Conditions in reception facilities)."

In de regio van Berlin, waarnaar de verwerende partij verzoekster wil terugsturen, is de informatie over de capaciteit van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers zorgwekkend:

*"The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine-Westphalia but also big municipalities like Berlin and Hamburg face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023."*¹

Uit deze informatie heeft verzoekster geen garantie dat zij effectief een toegang tot een center zal hebben in Duitsland.

Zie nog over die centra:

"Conditions in initial reception centres

There is no common standard for initial reception centres, although Federal States have laid down standards to varying degrees in regional legislation through the various State Reception Acts (Landesaufnahmegesetze)

and in regulations and directives. Where no standards for the accommodation of asylum seekers exist, the Federal States often refer to other regulations, such as general 'sanitation plans' as they exist for other forms of communal accommodation (e.g., residential homes or homeless shelters).

Many of these centres use former army barracks which have been refurbished. There are substantial differences in the structure and living conditions, for example, between the AnKER centres and the Dependancen in Bavaria. In Regensburg for example, the main AnKER centre was built recently and is relatively modern, while the Dependancen are old former barracks. Particular concerns have been voiced with regard to Dependancen such as Schwandorf and Stephanposching, which consists of large halls with no rooms. In the Dependance of Munich Funkkaserne, a former barracks which hosted over 200 people at the end of March 2019, collapsing sinks, a damaged medical room and unsanitary conditions have been reported, far below standards. Following public criticism, the authorities started renovation works in the facility of early April 2019 and transferred several residents to other facilities. In June 2019 a new area for children over 100 m² has been installed. According to the municipality of Munich, the Funkkaserne continues to be used as Dependance in June 2022.

Locations of centres vary significantly. While some of the initial reception centres, arrival centres and AnKER are situated in or close to big cities (e.g. Berlin, Munich, Regensburg, Brunswick/Braunschweig, Bielefeld, Dortmund, Karlsruhe), others are located in smaller cities (Eisenhüttenstadt, Neumünster, Halberstadt) or in small towns with some distance to the next city (Lebach near Saarbrücken). Some initial reception centres (Nostorf-Horst in Mecklenburg-Vorpommern, Deggendorf or the Dependancen in Garmisch and Waldkraiburg in Bavaria) are in isolated areas far away from the next town.

Initial reception centres have at least several hundred places, while some facilities can host large numbers of persons. The AnKER centre of Bamberg in Bavaria has a capacity of 3,400 places, for example, but only hosted 2,095 persons in January 2024. In Berlin, the local authorities of the Arrival Centre reported that, in December 2021, there were a large number of asylum applicants from Egypt, Iraq and Yemen in its reception facilities, having arrived through the Polish-Belarusian border. The number of asylum applicants from Georgia, Moldova and Vietnam also remains high in Berlin. Since June 2021, 2 000 asylum applicants have arrived every month in Berlin, and reception capacities have reached their limits. In 2022, the number of arrivals rose to 14,704 until December. The numbers include though not only applicants for international protection but also subsequent applications which have been filled in the initial reception centres. However, they exclude arrivals of Ukrainian refugees, which are counted separately as they do not seek asylum. In 2023, over 1,000 asylum seekers arrived in Berlin on average, accumulating in 16,751 arrivals in total for the whole year. In addition, 15,144 Ukrainians arrived in Berlin in 2023.

As far as regulations on accommodation standards in the initial reception centres exist, these show considerable variety in terms of the required living space and equipment. The Refugee Reception Act of Baden-Württemberg provides that asylum seekers should have 4.5m² of living space, while other regulations provide for 6 or 7m² per person. A typical room in an initial reception centre has between 2 and 4 beds, there are chairs and a table and each resident has a locker for themselves. Size of rooms may vary, but rooms with a single bed are highly exceptional.

Most initial reception centres have a policy to accommodate single women and families in separate buildings or separate wings of their buildings. The AnKER centre in Manching/Ingolstadt for example provides separate rooms for vulnerable persons.

Bath and toilet facilities usually consist of shower rooms and toilets which people have to share. As mentioned before, there are no regulations that oblige the Federal states to fulfil any standards. However, the Federal Ministry for Family Affairs, Senior Citizens, Women and Youth and UNICEF have worked out a policy paper stating minimum standards concerning the protection of refugees in reception centres. These guidelines state that sanitary facilities should be separate between genders and that those facilities should be built in a way that guarantees privacy. Other guidelines recommend that one shower should be available for 10 to 12 persons, but in some reception centres the ratio is worse than that, particularly in situations of overcrowding. Cleaning of shared space (halls, corridors) as well as of sanitary facilities is carried out by external companies in the initial reception centres.

Food is supplied in the initial reception centres and is usually served in canteens on the premises of the centres. In general, two or more menus are on offer for lunch and the management of the catering facilities tries to ensure that specific food is provided with regard to religious sentiments. Some, but not all initial reception centres also have shared kitchen space which enables asylum seekers to cook their own food; in AnKER centres, for instance, cooking is not allowed. Refrigerators for the use of asylum seekers are available in some initial reception centres, but this seems to be the exception. In some centres, the management does not allow hot water boilers for asylum seekers as this would be forbidden by fire regulations.

The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine-Westphalia but also big municipalities like Berlin and Hamburg face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin

and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023.

According to the administration of Berlin, 10,000 additional places were required in 2022. At the end of September 2023, the senate administration of Berlin spoke again of 8,000 more required places until the end of 2023. Those necessary places are to be created in gymnasiums, hotels, exhibitions halls and through further usage of the old airport Tegel. In October 2023, the initial reception centre in Suhl, Thuringia, was completely full and had imposed a freeze on admissions. However, the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, is the usage of sport halls. Municipalities in North Rhine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers. Although this practice is very costly, it is preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers, they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties. The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role. After months of conflict, the Federal government and the Federal States have agreed in November 2023 – next to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government.

As consequence of the overcrowding, the authorities seem to be overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding.

Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the “Köngisteiner Schlüssel” to live in private accommodations since the end of January 2023. In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update). One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m² available for themselves. Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary and local authorities have organised lightweight building constructions which should serve until mid-2024. Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine-Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.

In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a backlog of registration, lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00pm. A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in Berlin. In the arrival centre in Thuringia, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and non-trained security personnel. The backlog of registrations all over Germany has supposedly been caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.

Bovendien is de veiligheid in de centra helemaal niet gegarandeerd en loopt verzoekster het risico om aangevallen te worden. Het feit dat ze een alleenstaande vrouw is, maakt haar nog kwetsbaarder:

“Physical security

In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. According to preliminary police statistics up to October 2023 30 attacks on accommodation centres were reported, compared to 65 in 2022, 61 in 2021, 84 in 2020 and 128 in 2019. In addition, 167 attacks on individual asylum seekers or refugees were recorded in 2021 (1,606 in 2020). Most of these attacks are classified as racially motivated crimes.

An increase of attacks in general is still visible. Although the number of attacks on accommodation centres has lowered, the attacks on migrants, asylum seekers and refugees has risen from 1,371 in 2022 to 1,515 in 2023.

In many facilities, spatial confinement and lack of privacy led to a lack of security, particularly for women and children. To counter this problem, most Federal States have developed violence protection concepts in recent years. Additionally, the Federal Ministry for Family, Seniors, Women and Youth introduced in 2019 a monitoring and evaluating programme which serves to develop common standards for violence protection concepts. Despite the introduced violence protection concepts, protection seekers continue to report violent and/or racial harassment from security personnel.

Refugee Councils from several Federal states therefore call for a more effective implementation of the protection programmes, minimum standards for health care especially for vulnerable groups and the abandonment of big collective accommodation centres”

Deze informatie wordt bevestigd door andere algemene bronnen:

« En Allemagne, l'accueil des migrants, un défi pour certaines villes du Nord-Est

Le nombre de demandeurs d'asile a connu une augmentation de près de 28 % en 2022, créant des tensions et des débats sur l'intégration de ces personnes dans un pays en manque de main-d'oeuvre.

En contrebas d'un parking de supermarché, quatre hommes tuent le temps sur un étroit carré d'herbe. L'un fait des mouvements pour se dégourdir. Deux ont les yeux rivés sur leur portable. Le dernier regarde le ciel. Des quatre, c'est le seul qui parle anglais. Originaire de Kaboul, il raconte avoir quitté l'Afghanistan en septembre 2022, puis être passé par l'Iran, la Turquie, la Bulgarie, la Hongrie, l'Autriche et la Suisse avant d'arriver en Allemagne, deux mois plus tard.

« Au début, j'étais dans un foyer à Hambourg, puis on m'a envoyé à Schwerin, pas loin d'ici, et depuis trois mois je suis là-dedans », explique-t-il en désignant le bâtiment derrière lui : le gymnase d'un centre de formation professionnelle de Wismar, ville de 44 000 habitants située au bord de la Baltique, dans le Land de Mecklembourg-Poméranie-Occidentale.

Agé de 22 ans, Ahmad est l'un des 244 132 migrants ayant demandé l'asile en Allemagne en 2022 (+ 27,9 % par rapport à 2021). En tant qu'Afghan, il fait partie du deuxième groupe le plus représenté (36 358, + 56,2 %), après les Syriens (70 976, + 29,3 %) et devant les Turcs (23 938, + 238,7 %). Les quelque 1,2 million d'Ukrainiens enregistrés depuis février 2022 n'entrent pas dans ces statistiques : ils n'ont pas de demande d'asile à déposer, ce qui a permis à la plupart de s'installer rapidement dans de vrais logements.

Volgens de associatie “La Cimade”, die in augustus 2022 een rapport publiceerde (verzoekster onderlijnt):

« L'Allemagne connaît de nombreuses défaillances dans le système d'asile et d'accueil. Ex : manque d'identification des groupes vulnérables dans la procédure d'asile et la garantie de leurs droits, plafonnement du regroupement familial, retours Dublin vers divers États membres qui ne respectent pas les normes, etc. (Source : Informations transmises par Pro Asyl, août 2022) »

De opvang van asielzoekers in Duitsland vindt ook plaats tegen de achtergrond van een duidelijke aanscherping van het migratiebeleid en de druk die wordt uitgeoefend door extreemrechtse partijen in Duitsland - waar verweerder in de beslissing volledig aan voorbijgaat:

“L'Allemagne prête à durcir sa politique d'accueil des migrants

L'accélération du rythme d'arrivées de demandeurs d'asile met les capacités d'accueil des communes allemandes à l'épreuve. Le gouvernement d'Olaf Scholz a promis un milliard d'euros d'aides supplémentaires mais il veut surtout renforcer le contrôle des flux migratoires à ses frontières.

L'afflux incessant de migrants en Allemagne met les nerfs des Länder et des communes à vif. Outre plus d'un million d'Ukrainiens accueillis l'an passé, le pays a enregistré 218.000 demandes d'asiles en 2022, soit une augmentation de 50 % par rapport à 2019, avant le début de la pandémie de Covid.

Au cours des quatre premiers mois de l'année, le rythme s'est encore accéléré avec près de 102.000 demandes supplémentaires déposées outre-Rhin, soit un bond de plus de 78 % en un an. Après déjà trois sommets peu concluants dédiés à l'accueil des migrants en un an, celui qui a réuni mercredi à la chancellerie les dirigeants des régions autour d'Olaf Scholz n'a fait que renforcer la frustration des communes.

[...]

Tournant à son tour le dos aux règles de Schengen, la coalition allemande promet ainsi des contrôles renforcés aux frontières de l'Allemagne, voire permanents si besoin. La ministre de l'Intérieur sociale-démocrate Nancy Faeser veut aussi accélérer les procédures d'asile avec des « centres d'arrivée » des réfugiés à la frontière, où leur demande sera traitée. Comme Christian Lindner, elle évoque également une meilleure protection des frontières extérieures de l'UE.

La pression de l'extrême droite

Ce durcissement s'inscrit dans un contexte de remontée de l'extrême droite : en cas d'élections fédérales, avec 16,5 % des voix, le parti AfD serait désormais en troisième position derrière le SPD et la CDU, devant les écologistes et le FDP, selon un sondage Insa du 8 mai. « Cette approche populiste n'a pas de fondement

juridique, elle bafoue le droit européen », s'insurge Karl Kopp, directeur du département Europe de l'association Pro Asyl. »

Zie ook in een artikel van Europa1:

«Allemagne : Berlin change de politique et renforce la lutte contre l'immigration La semaine dernière, le gouvernement allemand a annoncé qu'il allait serrer la vis face à l'afflux de migrants dans le pays. Depuis le début de l'année, plus de 100.000 demandes d'asile ont été déposées, soit une hausse de 78% par rapport à l'année dernière. Pour l'occasion, Europe 1 s'est rendue à Kehl où 1.200 réfugiés y vivent.

L'Allemagne opère un virage quant à sa politique d'accueil des réfugiés. Le gouvernement allemand a annoncé la semaine dernière qu'il allait serrer la vis face à l'afflux de migrants dans le pays. Depuis le début de l'année, plus de 100.000 demandes d'asile ont été déposées, soit une hausse de 78% par rapport à l'année dernière. Comparé à 2019, le nombre d'arrivés a augmenté de 50%, mettant à l'épreuve les capacités d'accueil des communes. Ce sont d'ailleurs elles qui ont pressé le gouvernement d'agir. Illustration à Kehl, où Europe 1 s'est rendue.

50 logements pour les réfugiés vont être construits

1.200 réfugiés vivent à Kehl. Un nombre qui a doublé en un an, du fait de l'arrivée massive d'Ukrainiens, provoquant une tension sur le marché de l'immobilier. Irina vit ici depuis 40 ans et elle aide ses compatriotes à s'installer. "Je me rends bien compte qu'on manque de place. Un deux pièces coûte maintenant 900 euros par mois, même les locaux ont du mal à se loger", déplore-t-elle au micro d'Europe 1. Pour pallier la pénurie de logement, le maire Wolfram Britz a lancé la construction de 50 logements pour les réfugiés. En attendant, des préfabriqués vont aussi permettre de libérer les gymnases, toujours occupés par les Ukrainiens. "On a décidé d'installer provisoirement des containers pour calmer les tensions avec la population, qui ne peut plus faire de sport, ni à l'école, ni dans les clubs", indique le maire.

Mais la colère semble plus profonde. L'afflux de réfugiés a provoqué une hausse des loyers de 5% et de plus en plus d'Allemands se tournent vers l'extrême droite, à l'image d'Alfonz, ancien électeur socialiste. "L'extrême droite, c'est ce qu'on avait il y a 70 ans. Personne n'en veut, mais la politique actuelle ne nous laisse pas le choix", admet-il. Le parti d'extrême droite est crédité de 15% des intentions de votes, contre 10% il y a un an.

En nog (...):

« L'Allemagne va renforcer la lutte contre l'immigration illégale

Le chancelier Olaf Scholz et les dirigeants des 16 États-régions d'Allemagne, pays qui fait face à une hausse des arrivées de demandeurs d'asile et réfugiés, ont annoncé mercredi plusieurs mesures visant à lutter contre l'immigration illégale.

Accélérer les expulsions, mieux contrôler les frontières : les autorités allemandes ont décidé mercredi 10 mai de renforcer les mesures de lutte contre l'immigration illégale, dans un contexte de progression de l'extrême droite.

Le chancelier Olaf Scholz et les dirigeants des 16 États-régions ont annoncé plusieurs dispositions à l'issue d'une longue discussion. La hausse des arrivées de demandeurs d'asile et réfugiés met à l'épreuve les capacités d'accueil des communes, qui pressent l'État d'agir.

Sur les quatre premiers mois de l'année, 101 981 demandes d'asile ont été déposées en Allemagne, soit une hausse de 78 % par rapport à la même période en 2022. Par rapport à 2019, le nombre des arrivées a augmenté de 50 %. "Contrôler et limiter la migration irrégulière" est une priorité de l'Allemagne, a assuré Olaf Scholz lors d'une conférence de presse.

Modernisation du traitement informatique

Alors que la durée moyenne de traitement d'une demande d'asile est actuellement de 26 mois, les autorités veulent accélérer la procédure pour expulser plus rapidement les déboutés. Une modernisation du traitement informatique des dossiers doit contribuer à cette accélération.

Des changements réglementaires sont également prévus pour faciliter la mise en oeuvre des expulsions : élargissement de la possibilité de maintenir et d'ordonner la détention en vue de l'expulsion, la durée maximale de rétention en vue de l'éloignement du pays doit être portée de 10 à 28 jours.

Gouvernement fédéral et régions n'ont pas décidé d'instaurer à ce stade des contrôles permanents aux frontières avec les pays voisins mais ne l'ont pas exclu si besoin. Faisant référence aux contrôles déjà existants avec l'Autriche, Olaf Scholz a assuré : "En fonction de la situation, nous prendrons des mesures similaires avec d'autres pays riverains ou intensifierons les contrôles mobiles." La réintroduction des contrôles aux frontières dans l'espace Schengen de libre circulation n'est autorisée que dans des circonstances exceptionnelles.

"Nouveaux partenariats migratoires"

Berlin mise aussi sur sa capacité à nouer de "nouveaux partenariats migratoires" avec les pays de provenance des étrangers : il s'agit de "faciliter l'arrivée de personnel qualifié en provenance de ces pays,

mais en contrepartie, de conclure des accords très clairs sur le retour" de ceux qui seront déboutés, a dit Olaf Scholz.

Ces décisions interviennent dans un contexte de hausse de l'extrême droite, en particulier en ex-RDA. Le parti Alternative pour l'Allemagne (AfD) est ainsi crédité d'environ 15 % des intentions de vote dans les sondages, contre 10,3 % obtenus lors des dernières élections générales en 2021.

L'Allemagne est devenue ces derniers jours le pays de l'Union européenne accueillant le plus d'Ukrainiens, avec plus d'un million de réfugiés. Leur accueil a eu des répercussions sur les logements et les places disponibles dans le système éducatif, font valoir les régions et municipalités, qui réclament une aide de l'État fédéral.

Cette bataille sur le financement de l'accueil a trouvé une issue provisoire avec l'engagement de l'État, mercredi, de verser un milliard supplémentaire aux Länder. Une solution à long terme doit être préparée par un groupe de travail et adoptée en novembre.

Les Länder veulent ainsi revenir à l'ancien système de paiement forfaitaire par l'État fédéral, qui augmente automatiquement en cas de hausse du nombre de demandeurs d'asile. Ils souhaitent aussi la prise en charge à 100 % – contre 75 % actuellement – de l'hébergement des réfugiés.

Mais le gouvernement d'Olaf Scholz, qui s'était déjà engagé sur le versement de 15,3 milliards d'euros cette année pour l'accueil des réfugiés, rechigne à remettre la main à la poche dans un contexte budgétaire tendu où les finances publiques sont déjà largement sollicitées pour endiguer les effets de la hausse des prix. »

Er dient te worden benadrukt dat de beslissing was op geen enkele manier gemotiveerd gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster als alleenstaande vrouw.

Het bovengenoemde AIDA-verslag benadrukt dat:

"The AnkER centres and functionally equivalent reception centres usually provide for separate accommodation for women travelling alone and other vulnerable groups in some cases. However, whether or not protection of vulnerable groups is taken seriously in practice often depends on the local management of reception centres. For example, there are reports of women travelling alone being housed next to men with psychological difficulties."

Volgens het Comité van experts inzake de uitbanning van discriminatie van vrouwen was het weliswaar verheugd over bepaalde vorderingen op het gebied van vrouwenrechten in Duitsland, maar stelde het niettemin vast dat:

« Les membres du Comité ont notamment félicité l'Allemagne pour sa diplomatie offensive concernant les droits des femmes et les efforts qu'elle mène en matière d'égalité entre hommes et femmes. Ils ont toutefois regretté que la loi générale pour l'égalité de traitement n'ait pas encore été modernisée. Ils ont également fait part de leur préoccupation concernant plusieurs sujets, parmi lesquels la représentation des femmes dans les postes à responsabilité, la protection des travailleuses du sexe et l'accès à la santé reproductive et sexuelle, notamment le droit effectif à l'interruption volontaire de grossesse. Certains ont relevé l'écart salarial important en Allemagne, parmi les plus élevés d'Europe. Ils ont également déploré le racisme et les discriminations auxquelles font face les femmes migrantes en Allemagne. L'accueil de plus d'un million de réfugiés ukrainiens, majoritairement des femmes et des enfants, a été salué. » (...)

In de beslissing wordt absoluut geen rekening gehouden met deze kwetsbaarheid in verband met haar status van alleenstaande vrouw, noch met de risico's van mishandeling als gevolg van het feit dat zij een vrouw is.

Indien de verwerende partij van mening was dat dit geen belemmering vormde voor haar terugkeer naar Duitsland, had zij haar beslissing op dit punt moeten motiveren, hetgeen zij niet heeft gedaan.

Het feit dat verzoekster alleenstaande was, was echter, gelet op de in de algemene rapporten genoemde risico's van geweld tegen vrouwen, doorslaggevend voor de vraag of verzoekster al dan niet naar Duitsland kon worden teruggestuurd.

Zoals geoordeeld door Uw Raad in een arrest nr. 176 046 van 10 oktober 2016:

"Hoewel in de bestreden akte wordt gesteld dat de verzoekster in Duitsland de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen en dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekster en haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen kunnen verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat dit standpunt niet concreet wordt onderbouwd aan de hand

van enige onafhankelijke bron van informatie noch aan de hand van concrete garanties die in verzoeksters geval werden geboden door de Duitse autoriteiten. De vaststellingen in de bestreden akte zijn zeer algemeen van aard en uit de motieven van de bestreden akte kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat aan de boven vermelde redengeving enig daadwerkelijk onderzoek ten grondslag ligt naar de opvangomstandigheden voor asielzoekers bij een overdracht aan Duitsland. Nog minder geven de motieven van de bestreden akte er blijk van dat concreet werd onderzocht of de verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen zulke specifieke noden hebben op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekster zal worden opgevangen in Duitsland zoals omschreven in het arrest Tarakhel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland)." (...)

Er dient benadrukt te worden dat de burgerlijke rechtbank van Bologna heeft al ook een transfer naar Duitsland vernietigd:

"Germany: on 3 November 2022, the Civil Court of Bologna cancelled a transfer to Germany on the basis of Article 3(2) of the Dublin Regulation and Article 4 of the Charter, considering the transfer unsafe for the individual risk of the applicant, vulnerable as disabled and as possible victim of trafficking for begging. The Court, recalling the jurisprudence of the CJEU related to the Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union (CJEU 16.2.2017 C-587/16 PPU, C.K. v. Rep. Slovenia – CJEU 21.12.2011 C-411/10 and C-493/10 N.S. et al.) affirmed that even in the absence of serious reasons to consider that there are systemic deficiencies in the Member State responsible of the asylum application, the Dublin transfer of an asylum seeker can only be carried out in conditions in which it is excluded that the said transfer entails a risk of inhuman or degrading treatments. In this case, according to the Court, the psychophysical conditions of the applicant would have exposed him, at a real and established risk of deterioration of his health, such as to constitute a inhuman and degrading treatment because the transfer in Germany would have stopped the sociopath -started in Italy -of emancipation from the probable situation of exploitation in which he found himself since his departure from Nigeria, as well as the health care path, also undertaken in Italy."

Op dit punt moet de bestreden beslissing opgeschort te worden.

Een terugkeer onder deze voorwaarden vormt een schending van artikel 3 van het EVRM."

2.2.2.2. In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel *"dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013."*

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat ze bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zal worden overgedragen aan Duitsland nu zij in dit land op 25 april 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan de betrokkene toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Duitsland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster en met het "Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2022 update, laatste update op 6 april 2023, hierna het AIDA-rapport genoemd. De verwerende partij is tot het oordeel gekomen dat hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang, dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3.2 van Verordening 604/2013 en dat er geen elementen voorliggen die zouden kunnen wijzen op een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is.

Hoewel verzoekster prima facie kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat het aan de verwerende partij toekomt om zich te steunen op de meest recente informatie en zij er terecht op wijst dat het AIDA-rapport waarop de bestreden beslissing steunt nog een update kreeg op 5 juni 2024 en dus voor de beslissing werd genomen, kan deze vaststelling alleen niet leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan. Verzoekster moet immers aantonen dat de meest recente update de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zodat niets een overdracht in de weg staat, niet langer opgaat.

De Raad stelt vast dat, net zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, ook in de meest recente update van het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Duitsland worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (blz 71: *"There have been no reports of Dublin*

returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany”.) De informatie die verzoekster aanhaalt ondersteunt haar conclusie dat er geen garantie is dat zij effectief toegang zal hebben tot opvang op generlei wijze en al helemaal niet in het licht van het uitdrukkelijk akkoord dat de Duitse instanties hebben verleend met betrekking tot de overdracht en het gestelde in de bestreden beslissing dat de Duitse autoriteiten minstens 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht. Met de verwijzing naar een aantal alinea's uit het rapport waarin wordt gewezen op bepaalde tekortkomingen wat betreft de omstandigheden in de opvangcentra toont verzoekster verder niet aan dat deze tekortkomingen gelijkstaan aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Waar verzoekster citeert uit een rapport van 2022 van La Cimade, moet erop worden gewezen dat de thans gehanteerde informatie recenter van aard is, zodat het rapport alleen al om die reden niet kan worden aangenomen om daar anders over te doen denken. De door verzoekster aangehaalde krantenartikels kunnen verder niet als gezaghebbende bronnen worden aangemerkt die uitdrukkelijk bepaalde systeemfouten aankaarten die een overdracht naar Duitsland problematisch zouden maken in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoekster een lacune in de motivering aankaart omdat niet zou zijn gemotiveerd omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw, dient te worden aangestipt dat uit het Dublin-interview niet blijkt dat zij omwille van dit profiel problemen heeft gekend in Duitsland. Er kan dus niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent specifiek zou moeten motiveren.

Verzoekster beweert dus thans in haar middel een kwetsbaar profiel te hebben omwille van het enkele gegeven dat zij een 'alleenstaande vrouw' is. De Raad wijst er evenwel op dat de Europese regelgeving (GEAS) bepaalde categorieën van 'kwetsbare personen' voorziet (zie artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming), waaronder zwangere vrouwen en alleenstaande ouders. In deze regelgeving wordt een 'alleenstaande vrouw' niet automatisch als kwetsbaar aangemerkt. Het komt dus aan verzoekster toe om bijkomende individuele elementen aan te reiken die erop wijzen dat zij als alleenstaande vrouw van 24 jaar oud specifieke noden zou hebben waarbij in het kader van een overdracht naar Duitsland rekening zou moeten worden gehouden, maar zij blijft op dit punt in gebreke. Het AIDA-rapport maakt melding van het feit dat de meeste opvangcentra alleenstaande vrouwen en families in afzonderlijke gebouwen huisvest, of in afzonderlijke vleugels van de gebouwen. Ook wordt erop gewezen dat het Federale Ministerie voor Familiezaken, Senioren Vrouwen en Jongeren samen met Unicef tot een beleidsinstrument zijn gekomen waarin minimum standaarden zijn opgenomen met betrekking tot gescheiden sanitair voor de genders en met constructies die de privacy garanderen. Datzelfde ministerie heeft ook een protocol uitgewerkt inzake de bescherming tegen geweld en hoewel in het AIDA-rapport wordt vermeld dat er desondanks nog steeds meldingen zijn van geweld en/of racisme, ook binnen de centra en door het veiligheidspersoneel, blijkt in ieder geval dat de Duitse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en hieraan het hoofd willen bieden. De vaststelling dat er op dit vlak -en algemeen op het vlak van vrouwenrechten voor vrouwelijke migranten, zoals verzoekster aanhaalt- nog tekortkomingen zijn vastgesteld, kan niet leiden tot de conclusie dat er sprake is van systeemfouten in de zin van artikel 3.2. van de Dublin III-verordening, en evenmin tot het bestaan van een reëel risico op het bestaan van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwijzing naar een arrest van de Raad van 2016 betreffende een alleenstaande moeder met vijf kinderen en een uitspraak van een rechtbank van Bologna (Italië) betreffende een persoon met beperkingen die potentieel slachtoffer was van mensenhandel, brengt evenmin soelaas nu verzoeksters situatie niet kan worden gelijkgesteld met deze van de betrokkenen in de geciteerde rechtspraakuitspraken.

Verder moet de Raad erop wijzen dat hoe betreuenswaardig ook, geen enkele Europese lidstaat -ook België niet- vrij is van racisme en xenofobie en de aanscherping van het migratiebeleid door de opgang van extreemrechtse politieke partijen. Verscherpte controles en het versnellen van uitwijzingen als middelen in de strijd tegen illegale migratie zijn op zich evenwel geen aanwijzing van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, voor zover de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, worden nagekomen. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat dat niet het geval is.

Verzoeksters betoog werpt geen ander licht op het gegeven *“dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013.”*

2.2.2.3. Het tweede middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet ernstig.

2.3. Geen van de aangevoerde middelen is ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

A. WIJNANTS